

Arrest

nr. 51 476 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 13 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANWALLEGHEM en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 17 mei 2009 het Rijk binnen en diende op 18 mei 2009 een asielaanvraag in. Op 10 juni 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Chinese nationaliteit te bezitten, van Tibetaanse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het Diebu district gelegen in Gannan, provincie Gansu. In 1986 studeerde u een jaar aan het Centraal Muzikaal Instituut in Beijing. Hierna volgde u een opleiding aan de Centrale Universiteit

voor Minderheden in Beijing, waar u afstudeerde in 1991. U ging aan de slag als acteur/danser voor de Tibetaanse zang- en dansgroep van Gannan in Lanzhou stad. In 2002 bent u uit de echt gescheiden van Renchin Dolma. Samen hebben jullie een zoon Tenzin Nyima die heden studeert in Xining. Op 14 maart 2008 bracht u een bedevaartsbezoek aan Labrang. U overnachtte er in het hotel Bailahou. De volgende ochtend brak er een vreedzame betoging uit in de straten rondom uw hotel. Lokale Tibetaanse inwoners protesteerden tegen het Chinese bestuur in Tibet. U ging de straat op en nam een tiental foto's van de betoging met uw mobiele telefoon. De Chinese politie arriveerde. U ontvluchtte Labrang en ging naar familie in Hezuo. Daar liep u uw vriend Sangyal tegen het lijf. Samen bezochten jullie een cybercafé waar Sangyal de foto's die u in Labrang nam via email doorstuurde naar een Tibetaanse kennis in India. Deze kennis, Kunthar, werkt in een Tibetaanse vertaalbureau te Dharamsala, India. In februari 2009 werd Sangyal gearresteerd door de Chinese veiligheidsdienst. Hij werd veroordeeld tot acht jaar gevangenisstraf op beschuldiging van het in gevaar brengen van de staat. Toen u dit nieuws vernam, dook u onder bij een vriend in Lanzhou. Enkele bureaus uit uw woonplaats vertelden u dat er verdachte personen in de buurt rondwandelen. U vermoedde dat het om politieagenten in burger ging. Eveneens viel de veiligheidsdienst op een dag bij u thuis binnen en ondervroegen uw zoon. Hierna bent u naar uw geboorteregio in Diebu gegaan om zich te verschuilen voor de veiligheidsdienst. U nam contact op met uw vriend Ah Long in Beijing om uw vlucht uit China te regelen. Als lid van een Chinees reisgezelschap, in het bezit van een vals paspoort op naam van Zhang Jian en zich uitgevend voor een Han Chinees, kende u geen problemen bij uw uitreis uit China. Op 15 mei 2009 reisde u per trein naar Beijing. De volgende dag reisde u per vliegtuig naar Frankfurt in Duitsland. U vroeg in België asiel aan op 18 mei 2009. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kleurprint neer van negen foto's die u nam in Labrang, evenals uw "shenfenzheng" (Chinese identiteitskaart), uw "hukou" (familieregistratie), een attest van het "Bureau van Tibet" in Brussel, een schriftelijke uitnodiging voor het bezoek van de Dalai Lama aan de Tibetanen in Europa, een email van Dhr Kunthar en een attest van het "Bodkyi Translation and Research House".

B. Motivering

Na analyse van uw asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan te overtuigen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève toen u uw land van herkomst, de Volksrepubliek China, verliet. Evenmin maakte u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te lopen bij een eventuele terugkeer naar de Volksrepubliek China.

Immers, dat u zoals u uiteenzette op het CGVS, getuige was van een betoging te Labrang (Chinees: Xiahe) in maart 2008, hiervan foto's nam en deze doorstuurde naar de Tibetaanse Regering in Ballingschap te India, kon u op generlei wijze staven. Als bewijs dat u in Labrang was tijdens deze betoging en daar foto's nam met uw mobiele telefoon, legde u slechts een kleurenafdruk van negen foto's neer (zie kleurenafdruk, toegevoegd aan de groene map in het administratieve dossier). Het feit dat u niet op de hoogte was of uw foto's al dan niet werden gepubliceerd, zoals u werd gevraagd door het CGVS (zie gehoorverslag van 1 april 2010 p.6 en van 8 februari 2010), is uiterst merkwaardig te noemen. Temeer daar de foto's, waarvan u een afdruk overhandigde op het CGVS, na een eenvoudige zoekopdracht zowel op de website van "Phayul" (<http://www.phayul.com>) en de "Tibetan Center for Human Rights and Democracy" (<http://www.tchrd.org>) werden teruggevonden. Beide websites zijn onder de Tibetaanse bevolking in ballingschap en sympathisanten van de Tibetaanse zaak erg populair en worden daarom vaak geraadpleegd. Dat het voor u in China onmogelijk was om op de hoogte te zijn welke informatie in het buitenland over China ter beschikking wordt gesteld én dat u sinds uw aankomst hier niet op het internet surft zoals u beweerde op het CGVS (zie gehoorverslag van 1 april 2010, p.6), zijn geen voldoende verschoningsgronden voor uw onwetendheid over wat er met de zogezegd door u genomen foto's over een politieke kwestie in Tibet achteraf is gebeurd. Dat u hiervan helemaal niet op de hoogte bent, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Hoe dan ook, de mobiele telefoon waarmee u de foto's nam kon u niet neerleggen. Evenmin kon u de sim-kaart van uw telefoon voorleggen. U verklaarde dat u de bewuste sim-kaart vernield had. Verder kon u niet aantonen dat u in de periode van 14 tot 15 maart 2008 in een hotel te Labrang centrum verbleef. Ten slotte is nergens op of aan de foto's te zien dat ze door u zouden zijn genomen.

Bovendien zijn uw verklaringen aangaande het tijdstip van de betoging in Labrang van maart 2008 niet in overeenstemming met objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, hetgeen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Volgens deze informatie nam deze betoging plaats rond 14 uur op 14 maart 2008. De foto's van de betoging (dewelke u hier heden neerlegt als zijnde uw foto's) werden

dezelfde dag, 14 maart 2008, gepubliceerd op het internet. U verklaarde dat u op 14 maart 2008 arriveerde in uw hotel en dat er pas de volgende dag, op 15 maart 2008, een betoging uitbrak waarvan u foto's zou hebben genomen (zie gehoorverslag CGVS van 8 februari 2010, p.10 en gehoorverslag van 1 april 2010, p.3 en 7), hetgeen tegenstrijdig is aan de informatie waarnaar hierboven is verwezen. U gevraagd of 15 maart 2008 de eerste dag van de betoging was, bevestigde u dit. Op de vraag wat er de dag voordien, zijnde 14 maart, in Labrang gebeurde, antwoordde u dat er niets bijzonder is gebeurd.

Gelet op bovenstaande contradicties, kan er weinig geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven en kan gesteld worden dat u op het CGVS de ware toedracht van uw asielaanvraag niet kenbaar maakte. Op 7 april 2010 legde u een email neer van Dhr. Kunthar. Daarin bevestigde deze persoon dat hij enkele foto's had ontvangen van Sangyal aangaande betogingen in Tibet. Echter kon u op generlei wijze uw beweerde aandeel hierin, met name dat u de bron van de foto's bent en deze aan Sangyal bezorgde, staven. Dit blijkt ook nergens uit de email. De email van Kunthar en het attest van het "Bodkyi Translation and Research House", vormen dan ook geen enkel bewijs dat u tijdens de Labrang betogingen aanwezig was en enkele foto's hiervan, via een derde (met name Sangyal), naar een contactpersoon in India zou hebben verstuurd.

Voorts legde u ongeloofwaardige verklaringen af over uw reisweg- en documenten naar België. U verklaarde dat u als lid van een groep Chinese toeristen met een vals Chinees paspoort op naam van Zhang Jian reisde via Beijing naar Duitsland (zie gehoorverslag van 8 februari 2009, p.7 en 8). Uw etnie op het paspoort stond ingevuld als Han Chinees. U kon geen andere informatie verstrekken over het paspoort en wist niet welke geboorteplaats was ingevuld. Gevraagd of u ooit over een eigen officiële paspoort beschikte, bevestigde u dat u in 1995 een Chinees paspoort heeft aangevraagd om op bedevaart te gaan en de Dalai Lama te ontmoeten. U zou dit paspoort echter nooit gebruikt hebben, u zou nooit een visumaanvraag hebben ingediend en het paspoort is ondertussen vervallen (zie gehoorverslag CGVS van 8 februari 2010, p.9). U voegde er aan toe dat de Chinese overheid sinds maart 2008 geen paspoorten meer aflevert aan Tibetanen. Echter, uit informatie van het CGVS blijkt dat u niet de waarheid vertelde over de wijze waarop u China uitreisde. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Volgens deze informatie blijkt dat u reeds in 2005 een visumaanvraag indiende bij de Italiaanse ambassade in China, maar dat u deze aanvraag terug introk. Op 7 april 2009 diende u een nieuwe visumaanvraag in, dit keer bij de Franse ambassade. Het Schengenvisum, geldig van 21 april 2009 tot 6 mei 2009, werd u toegekend door de Franse ambassade op basis van uw eigen Chinese paspoort met paspoortreferentie G31904575. Opvallend is ook dat het paspoort u werd uitgereikt op 28 november 2008, aldus nog voor uw vriend Sangyal in februari 2009 werd gearresteerd door de Chinese politie zoals u verklaarde op het CGVS en waarna u genoodzaakt was China/Tibet te verlaten. Uw verklaring gedaan op het CGVS dat u op 15 mei 2009 in Beijing arriveerde om van daaruit naar Europa te reizen, is verder tegenstrijdig aan informatie waaruit blijkt dat u op 23 april 2009 reeds in Oostenrijk arriveerde en op 2 mei 2009 uw reisgroep van "Air China Travel Service" verlaten had. Tevens is uw verklaring dat u nooit eerder asiel aanvraag (zie gehoorverslag CGVS van 8 februari 2010, p.6 en 7), tegenstrijdig aan verder gedaan onderzoek door het CGVS. Uit de verkregen informatie, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat u reeds op 31 mei 1990 een asielaanvraag indiende in Frankrijk, dewelke geweigerd werd op 5 juni 1990 en bevestigd door het Hof op 7 maart 1991.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan worden afgeleid dat u niet de ware toedracht van uw vertrek uit uw land van herkomst op het CGVS kenbaar maakte en u op intentionele wijze getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden. Dat u, zoals blijkt uit voornoemde informatie, met uw eigen Chinese paspoort China verliet in april 2009, en daarbij verwijzend naar de vele tegenstrijdigheden in uw asioldossier, bevestigt het vermoeden dat u niet werd gevisieerd door de Chinese overheid en u geen vrees voor vervolging hoefde te koesteren zoals u verklaarde. Rekening houdend met de uitermate bedrieglijke verklaringen aangaande uw profiel en directe vluchtredenen uit China, maakt u het eveneens onmogelijk voor de asielinstanties om een inschatting te maken van uw nood aan subsidiaire bescherming. Er kan immers van u worden verwacht dat u van bij aanvang van uw asielprocedure spontaan een correct en waarheidsgetrouw beeld geeft van uw identiteit, vluchtmotieven en reisweg ("Handbook on procedures and criteria for determining refugee status", UNHCR, 1992, p.48-49).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept in een eerste middel de schending in *“van artikel 5 en 6 van het EVRM - het recht op verdediging - het recht op veiligheid”*.

2.2. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet)) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Artikel 5 en 6 van het EVRM is niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr.161.169). Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan *“van art. 48/3 en 48/4 Vr. W.”* en in een derde middel wijst verzoeker op de *“motiveringsplicht CGVS”* en stelt dat hij *“heeft recht op een gemotiveerde beslissing die genomen is o.b.v. duidelijke documenten en verslagen”*.

3.1. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek en voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.3. Nopens de status van vluchteling

3.4. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omdat hij er geïsoleerd werd door de overheid omdat hij er foto's van een betoging genomen had, die via een vriend verspreid werden. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker zijn asielrelaas niet staft aan de hand van bewijsmateriaal, zijn verklaringen evenmin konden overtuigen, en bovendien blijkt uit het dossier dat hij gelogen heeft over zijn reisweg en -documenten en derhalve getracht heeft om de asielinstanties op intentionele wijze te misleiden.

3.5. Verzoeker toont zijn identiteit aan met een “shenfenzheng” en een “hukou”. Verzoeker verklaarde dat hij een paspoort aanvraag *“in 1995”* maar dat *“het is vervallen ik kan het niet meer vinden”*. Hij zou gereisd hebben *“met toeristengroep”* en met een *“vals paspoort”*, dat hem werd afgenomen door *“de gids”* om *“te vermijden dat mensen weglopen”* (gehoorverslag CGVS, p.7-9) terwijl uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reisde met zijn eigen paspoort, dat hem werd uitgereikt op 28 november 2008, en met een schengenvisum, dat hij op 7 april 2009 aanvraag bij de Franse ambassade en geldig was van 21 april 2009 tot 6 mei 2009. Verzoeker arriveerde op 23 april 2009 in Oostenrijk en heeft op 2 mei 2009 zijn reisgroep van *“Air China Travel Service”* verlaten. Verzoeker legt aldus bewust leugenachtige en foute verklaringen af en licht zijn bedrieglijke handelwijze niet toe. Dit is onaanvaardbaar voor een kandidaat-vluchteling en tast op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid aan.

3.6. Verzoeker stelt dat hij in tegenstelling tot wat het CGVS beweert in 1990 *“nooit een visumaanvraag in Frankrijk ingediend heeft”* en *“het CGVS niet beschikt over de nodige bewijsstukken hieromtrent, want die waren toen niet voorhanden”*. Hij legt een kopie neer van een schrijven van het Franse *“Ministère de*

l'immigration, de l'intégration, de l'identité nationale et du développement solidaire" aan Cedoca, waarin deze meedelen om praktische redenen geen kopie van verzoekers dossier te kunnen overmaken. Verweerder wijst er in dit verband terecht op dat verzoeker niet *"ten laste werd gelegd dat hij een visumaanvraag in Frankrijk zou hebben ingediend"*, maar wel *"dat verzoeker op 31 mei 1990 een asielaanvraag heeft ingediend in Frankrijk, dewelke geweigerd werd op 5 juni 1990 en bevestigd werd door het Hof op 7 maart 1991"*. Dat de Franse autoriteiten geen kopie van verzoekers asioldossier konden overmaken doet geenszins afbreuk aan de essentie van de bestreden beslissing op dit punt, met name dat uit informatie blijkt dat verzoeker ook op dit punt bedrieglijke verklaringen aflegde nu hij in 1990 wel asiel aanvraag in Frankrijk. Bovendien kan hieruit afgeleid worden dat verzoeker minstens één buitenlandse reis maakte, asiel aanvraag en terugkeerde naar China zonder problemen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze verzoekers algehele geloofwaardigheid en zijn beweerde nood aan internationale bescherming en zelfs het feit dat hij enigszins in de negatieve belangstelling zou staan van zijn overheid nu hij zonder moeilijkheden opnieuw een paspoort en reistoelatingen verkreeg van zijn autoriteiten.

3.7. Verzoeker voert aan dat *"de taal van verzoeker het Tibetaans is. Verzoeker verstaat Chinees en een beetje Frans. Hierdoor kan hij zich zeer moeilijk verstaanbaar maken. Dit is de hoofdreden waarom mogelijks onduidelijkheden en tegenstrijdigheden voorkomen in het verhoorverslag."* Verzoeker meent *"Dat er ongetwijfeld zeer grote communicatieproblemen zijn. Daarenboven komt nog dat ook de Chinese tolk geen duidelijk verslag kon brengen."*

3.7.1. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij zelf van meet af aan om een Chinese tolk heeft gevraagd (stuk 24), en hij in de loop van de procedure bleef volharden in zijn voorkeur voor een Chinese tolk. Toen verzoeker op het CGVS gevraagd werd *"Als u Tibetaan bent waarom heeft u gekozen voor Chinees"*, antwoordde hij *"je weet dat Tibetanen veel dialecten heeft, mijn dialect is van Tiebu, ik kan het spreken maar ik ben bang dat ik me niet goed kan uitdrukken. Toen ik klein was in eerste leerjaar leerde ik wat Tibetaans van een monnik en daarna gebruikte ik Chinees tot ik nr unief ging"* (gehoor CGVS, 8.02.2010, p.2), en dat ook op een later verhoor verzoeker de tolk uitdrukkelijk vroeg om *"Chinees en geen tib te spreken"*, doch dat toen de interviewer voorstelde *"kunnen we een deel van het gehoor in Amdo dialect doen"* om verzoekers kennis te testen, verzoeker hiermee akkoord ging (gehoor CGVS, 1.04.2010, p. 1-2). Verzoeker beheerst volgens zijn zeggen het Chinees beter dan het Tibetaans en heeft een eigen taalkeuze kunnen maken zodat hij op dit punt bezwaarlijk kan worden bijgetreden. Daarbij blijkt uit het gehoorverslag dat de communicatie ten allen tijde vlot verliep en verzoeker geen taalprobleem aanhaalde maar in tegendeel uitdrukkelijk bevestigde *"ik begrijp alles wat je zegt"* (gehoor CGVS, 1.04.2010, p.3). De vastgestelde vaagheden kunnen aldus niet te wijten zijn aan taalproblemen. Verzoekers loutere beweringen dat *"De nota's van het CGVS tijdens het verhoor, zijn ook niet echt duidelijk"* en dat *"De doorgestuurde kopieën van identiteitskaarten zijn onduidelijk, zodat ze niet kunnen geverifieerd worden"*, vinden geen grondslag in het administratief dossier dat ter inzage ter beschikking ligt van verzoeker. Daarbij verduidelijkt verzoeker niet welke vragen problemen gaven en ziet de Raad evenmin het nut in van verzoekers verwijzing naar de eigen nota's van de tolk, die toegevoegd worden aan het verzoekschrift en waarvan verweerder terecht opmerkt dat *"deze enkel een hulpmiddel vormen voor de tolk tijdens het verhoor, maar geenszins rechtstreeks zijn gebruikt als element waarop de motivering in de bestreden beslissing zou zijn gebaseerd"*. De opmerkingen in het verzoekschrift dat *"er weinig of geen communicatie was tussen verzoeker en zijn vorige raadsman"*, dat *"verzoeker zich recentelijk laat bijstaan door T.P. (...) die Engels praat"*, dat *"nu ook dhr. T. meewerkt aan de asielaanvraag"* en *"ook nog rechtsbijstand zal gevraagd worden voor een tolk"* zijn niet dienstig, nu verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de (tijdige) organisatie van zijn verdediging en dit verzoeker hoe dan ook niet belet om waarachtig en volledig zijn asielaanvraag te geven.

3.8. Verzoeker meent dat het *"haast onmogelijk was om bewijsstukken (reservering en betaling hotel, houden van SIM kaart met controversiële foto's, ...) te verzamelen tijdens de betoging, de achtervolging en de bedreigingen in Tibet in 2008. Toch wordt het hem kwalijk genomen dat hij die feiten niet meer exact kan weergeven en aantonen met schriftelijke bewijzen, voor zover er die zouden geweest zijn. Dat verzoeker recht heeft op veiligheid. Dat hij haast onmogelijk bewijzen kan verzamelen van het feit dat hij in China gezocht wordt. Dat verzoeker zijn uiterste best zal doen om toch aan bewijsstukken te komen. Dat hij hiervoor enige tijd nodig zal hebben."*

3.8.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De kern van verzoekers asielrelaas berust op zijn aanwezigheid tijdens een betoging waarvan hij foto's stuurde naar India. Aldus kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker niet louter een aantal foto's neerlegt maar vooral dat hij aantoont dat hij deze zelf nam met zijn telefoon en hij aanwezig was op de betoging. Verzoeker toont echter geen enkele band aan tussen hemzelf en de neergelegde foto's. Uit de e-mail van Dhr. Kunthar, vergezeld van een "attest van het Bodkyi Translation and Research house" -in zoverre deze stukken waarachtig zijn en daargelaten dat ze klaarblijkelijk gesolliciteerd voorkomen- kan geen betrokkenheid van verzoeker worden afgeleid, enkel dat "Dhr. Kunthar" naar eigen zeggen foto's ontving van "Mr. Sangyal". Het "attest van het Bureau van Tibet in Brussel" en de "schriftelijke uitnodiging voor het bezoek van de Dalai Lama aan de Tibetanen in Europa" hebben geen uitstaans met de kern van het asielrelaas, met name dat verzoeker geviséerd wordt omdat hij foto's nam van een betoging, die later verspreid werden.

3.8.2. Dat het "haast onmogelijk" is om bewijsstukken te verzamelen, doch verzoeker naar eigen zeggen "zijn uiterste best zal doen" doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden "enige tijd" nodig te hebben om bewijsstukken in te zamelen terwijl uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een "Vraag tot versnelling van de procedure" (stuk 17) indiende. Verzoeker gaat er daarenboven aan voorbij dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84) en dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben bij geloofwaardige en waarachtige verklaringen. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker verklaarde niet te weten of zijn foto's al dan niet gepubliceerd werden, terwijl deze door de commissaris-generaal via een eenvoudige zoekopdracht teruggevonden werden op belangrijke en populaire Tibetaanse websites. Dat de websites in China gecensureerd worden en verzoeker sinds zijn aankomst in Europa niet op het internet zou surfen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen nu de aanleiding van zijn problemen in Tibet net ligt in het verspreiden van foto's naar India in een cybercafé via internet (gehoorverslag CGVS, 1.04.2010, p.6). Verzoekers verklaringen zijn niet onderbouwd, incoherent en strijdig met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier die hij niet weerlegt. Zo zijn verzoekers verklaringen over het tijdstip van de betoging strijdig met de objectieve toegevoegde informatie. Dat hij "tijdens de rellen en zijn vlucht geen agenda bijgehouden heeft met data en feiten" kan niet beletten om coherente verklaringen af te leggen te meer nu de aangevoerde "levensbedreigende" aard van de gebeurtenissen net toelaat te verwachten dat zij in het geheugen gegrift zouden zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. De voorgehouden feiten vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven. Dat verzoeker geen agenda van de gebeurtenissen heeft bijgehouden of dat een te precieze kennis zou wijzen op kwade trouw, zijn geen ernstige argumenten en kunnen de vastgestelde hiaten bezwaarlijk vergoelijken. Verzoeker biedt derhalve geen aannemelijke verklaring voor de vastgestelde onwetendheden en foutieve verklaringen, die dan ook onverminderd overeind blijven, wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder onderuithaalt.

3.8.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad kan in casu dan ook slechts vaststellen dat verzoeker zijn asielrelaas niet staakt, noch door zijn verklaringen, noch aan de hand van bewijzen, en hij hiervoor geen aannemelijke verklaring kan geven.

3.9. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift "De algemene situatie in Tibet", stelt dat deze "heel ernstig is" en "bedreigend voor het volk, waar willekeurige gevangennemingen en mensenrechtenschendingen legio zijn", en verwijst naar allerlei algemene informatie dienaangaande, die wordt toegevoegd aan het verzoekschrift. Het volstaat echter niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Ter terechtzitting legt verzoeker een onvertaalde brief

van 10 juli 2010 neer van een vriend die het asielrelaas bevestigt. Dergelijke privédocumenten kunnen bezwaarlijk de geloofwaardigheid van het asielrelaas herstellen.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus werd vastgesteld dat verzoeker ook voor deze reis legaal vertrokken is uit China en hij administratief bijgestaan werd door zijn autoriteiten. Aldus kan verzoeker niet aannemelijk maken in de negatieve aandacht te staan van zijn autoriteiten laat staan een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker verwijst naar de algemene toestand in Tibet en beroept zich op artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan slechts vaststellen dat verzoekers verklaringen bedrieglijk zijn en hij niet aantoonbaar waar hij verbleef in China en onder welke omstandigheden. Verzoeker toont evenmin aan Tibetaan te zijn nu hij zich in China als Han-Chinees kan uitgeven. Verder beheerst verzoeker de Chinese taal beter dan het Tibetaans zodat zijn effectieve band met Tibet ongeloofwaardig is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Tibet in de Volksrepubliek China. Ten slotte is het onvoldoende om te stellen dat *“de algemene situatie in Tibet heel ernstig is”*. Verzoeker dient op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht, met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen, aan te tonen dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict, wat niet het geval is. Verzoeker toont niet aan dat georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel, op het grondgebied van Tibet of een gedeelte daarvan militaire operaties uitvoeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten. Verzoeker beperkt zich tot loutere algemene en ongestaafde beweringen. Verder kan uit het dossier niet blijken dat verzoeker in de negatieve aandacht stond van zijn overheden nu hij na een verblijf in Europa zonder problemen terugkeerde naar China, er werkte, niet verontrust werd en uiteindelijk met hun administratieve steun opnieuw op reis kon naar Europa.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK